Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 1993–1994

22 730 Enquête naar het functioneren van de organen belast met de uitvoering van de sociale-verzekeringswetten

Nr. 11

VERSLAG HOUDENDE EEN LIJST VAN VRAGEN

Vastgesteld 13 oktober 1993

Het Presidium heeft alle leden in de gelegenheid gesteld over het rapport van de Enquêtecommissie uitvoeringsorganen sociale verzekeringen vragen aan de commissie bij hem in te dienen. Het Presidium brengt als volgt verslag uit. Met de beantwoording van deze vragen acht het Presidium de openbare beraadslaging over dit rapport voldoende voorbereid.

1
Waarom heeft de commissie geen onderzoek gedaan naar de wijze van bestrijding van het verschijnsel premiefraude? (blz. 17).

2
Waarom heeft de commissie bij de voorbereiding van haar rapport niet gesproken met (organisaties van) uitkeringsgerechtigden of andere behartigers van de belangen van uitkeringsgerechtigden? (blz. 21).

3
Een permanente voorziening voor voorbereiding en ondersteuning van parlementair onderzoek verdient aanbeveling volgens de commissie. Ook als volstaan wordt met een beperkt team laat zich de vraag stellen welke taken dit team vervult in perioden dat geen parlementair onderzoek aan de orde is? (blz. 25).

4
Om welke redenen is de relatie bedrijfsverenigingen en arbeidsvoorziening nooit optimaal geweest? Welke bijdragen kan de tripartisering van de arbeidsvoorziening naar verwachting leveren aan een betere relatie? (blz. 37).

5
Waarom is in de besturen van de bedrijfsverenigingen nog geen discussie gevoerd over de ontwikkeling van de bedrijfsverenigingen van «uitkeringsfabriek» naar «begeleidingsinstituut»? (blz. 40).

314937F
ISSN 0921 - 7371
Sdu Uitgeverij Plantijnstraat
's-Gravenhage 1993

6
Heeft de commissie inzicht in de mate van «onderconsumptie» van WW-rechten? (blz. 50).

7
Welke conclusie wordt verbonden aan de geconstateerde onduidelijkheid bij het al dan niet toestaan door bedrijfsverenigingen en arbeidsbureaus van scholing met behoud van uitkering? (blz. 62).

8
Waarop baseert de commissie haar gedachte dat de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep over de verwijtbaarheid van het niet-nakomen van de sollicitatieplicht demotiverend heeft gewerkt op de uitvoering? (blz. 65).

9
Kan de commissie de stelling nader adstrueren dat de nakoming van de sollicitatieplicht in de WW na de stelselherziening lange tijd niet is gecontroleerd? Wat is in dit verband «lange tijd»? Wat zijn de oorzaken van het geconstateerde euvel? (blz. 65).

10
Maken de bevindingen van de commissie Van der Zwan niet duidelijk dat, althans voorzover het de Bijstandswet betreft, over het algemeen het probleem minder ligt bij de vigerende wetgeving, dan bij de uitvoerders daarvan? Hoe moet worden verklaard dat de conclusie van de commissie luidt dat ten aanzien van de werknemersverzekeringen veel meer sprake is van oorzaken die zowel aan wetgeving als aan uitvoering zijn toe te schrijven? (blz. 71).

11
De commissie is somber over de samenwerking tussen de bedrijfsverenigingen in het kader van de WW en de arbeidsvoorzieningsorganisatie? In hoeverre meent de commissie dat een betere en effectievere samenwerking in de huidige constellatie mogelijk is? (blz. 77).

12
De commissie constateert dat het «5-uur-criterium» in de WW fraudegevoelig is. Heeft de commissie ook kunnen waarnemen dat dit criterium bevorderlijk is geweest voor de positie van werknemers met een marginale of flexibele arbeidsrelatie en in die zin aan zijn doelstelling heeft beantwoord? (blz. 77).

13
De commissie constateert voorts dat er meer dient te worden gecontroleerd. In hoeverre is meer controle doelmatig en effectief en in hoeverre is vereenvoudiging van de wetgeving niet eerder een aangewezen instrument? (blz. 78).

14
Heeft de commissie een verklaring voor de geconstateerde discrepanties in sanctiebeleid tussen de verschillende bedrijfsverenigingen? (blz. 78).

15
De commissie constateert dat de SVR niet volledig gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid tot het stellen van nadere regels. Zou het stellen van nadere regels de uitvoering hebben kunnen verbeteren? In hoeverre strookt deze gedachte met de nadere constatering van de

commissie dat een netwerk van regelgeving de uitvoering juist heeft belemmerd? (blz. 78).

16
Kan de commissie een nadere toelichting geven op het begrip «samenspanning» tussen werkgever en werknemer? (blz. 79).

17
De commissie geeft aan dat de WW op een aantal onderdelen fraudegevoelig is. Heeft de commissie bij benadering inzicht in de omvang van misbruik en onterecht gebruik in de WW? (blz. 79).

18
Het onderzoek van de commissie heeft zich ten aanzien van wezenlijke aspecten van de uitvoering beperkt tot de periode vóór 1990–1991. In hoeverre zouden de conclusies en aanbevelingen van de commissie er anders uit gezien hebben, indien ook de wets- en beleidswijzigingen die nadien zijn opgetreden in de beschouwing waren betrokken? (blz. 83).

19
De commissie beschrijft de gang van zaken bij een ziekmelding. Houdt de commissie vol dat bij ziekmeldingen op de Ziektewet-arts de plicht rust aan te tonen dat betrokkene niet ziek is? Hoe verhoudt deze visie zich tot de (ook op blz. 93 genoemde) jurisprudentie, waarin ziekte en gebrek als objectiveerbare grootheden worden beschouwd? (blz. 92).

20
Heeft de commissie inzicht in het effect van de wachtlijstenproblematiek in de gezondheidszorg op het ziekte- en arbeidsongeschiktheidvolume? (blz. 95).

21
De commissie stelt dat verzekeringsgeneeskundigen «meestal voor de weg van de minste weerstand kiezen en zich conformeren aan de wensen en mogelijkheden van de verzekerden». Is deze stelling gebaseerd op cijfermatige gegevens, op uitlatingen van getuigen of op andere bronnen? (blz. 97).

22
De commissie stelt onder aanvoering van enkele verklaringsgronden dat reïntegratie bij de eigen werkgever complex is. Is hier sprake van een statische situatie of heeft de commissie kunnen waarnemen dat er per regio of in de tijd bezien verschillen optraden in de mate waarin reïntegratie succesvol was? (blz. 97).

23
Kan de commissie nader aanduiden waarom de praktijk van de verdiscontering van de werkloosheid, zoals deze tot 1 januari 1987 heeft gegolden, in haar opvatting «contra legem» was? (blz. 98).

24
Heeft de commissie inzicht in de eventuele verschillen in ziekte- en arbeidsongeschiktheidsvolume tussen «eigen-risicodragers» en bedrijfsverenigingen? (blz. 111).

25
Is de commissie voorbeelden tegengekomen van officieel arbeidsongeschikt verklaarde uitkeringsgerechtigden die desondanks zichzelf in staat

achtten weer aan het werk te gaan, maar daarin geblokkeerd werden door het uitvoeringssysteem? (blz. 114).

26
Deelt de commissie het standpunt van de uitvoeringsorganen dat de oude WW eenvoudiger was en beter uitvoerbaar op het punt van de minimum(dagloon)garantie? (blz. 135).

27
Heeft de commissie inzicht in de omvang en oorzaken van de «onderconsumptie» van rechten in het kader van de Toeslagenwet? (blz. 135).

28
Hoe oordeelt de commissie over de integratie van de GMD binnen het GAK, die op 1 januari 1993 heeft plaatsgevonden, vanuit haar analyse van het functioneren van de GMD en meer in het algemeen de van oudsher problematische relatie tussen de GMD en bedrijfsverenigingen? (blz. 174).

29
Kan de commissie aangeven wat de oorzaken waren van het teleurstellende effect van de afschaffing van de verdiscontering? Kan de commissie daarbij nader ingaan op de rol van de GMD? (blz. 213).

30
«De werkloosheidscijfers verdrongen de aandacht voor de beheersing van de uitgaven voor sociale zekerheid». Welke factoren hebben er nog meer toe bijgedragen dat op de volumeproblematiek lange tijd een (politiek) taboe rustte? Waaraan is de recente omslag in het denken over de verzorgingsstaat toe te schrijven? (blz. 219).

31
De commissie constateert dat de Kamer en de sociale partners elkaar in een verlammende greep hebben gehouden. Wie zijn daarvan, naar het oordeel van de commissie, de dupe geworden? (blz. 219).

32
Kan de commissie gronden aangeven voor de stelling dat het stelsel van werknemersverzekeringen niet voldeed aan veranderde omstandigheden zoals de structurele werkloosheid? (blz. 219).

33
De commissie schetst een ontwikkeling waarbij de administraties steeds meer marktgericht gaan werken. Hoe beoordeelt de commissie deze ontwikkeling? (blz. 219).

34
Heeft de commissie onderzocht waarom er in 1987 wel fundamentele ingrepen in de WW en WAO hebben plaatsgevonden maar waarom er desondanks geen discussie heeft plaatsgevonden over de herziening van de grondslagen? Wat is het oordeel van de commissie hierover? (blz. 240).

35
Welke zijn de oorzaken van de in de ogen van de commissie onvoldoende toepassing van artikel 30 Ziektewet? (blz. 254).

36
De commissie constateert dat het «opstapje» niet heeft gewerkt. Zou dit instrument beter hebben gefunctioneerd indien het «opstapje» hoger was geweest? (blz. 255).

37
De commissie constateert bij herhaling een discrepantie tussen de wereld van de wetgever en de wereld van de uitvoerders. Leidt deze conclusie niet tot een voorstel tot wijziging van de manier waarop de parlementaire behandeling van sociale-zekerheidswetten dient plaats te vinden? In hoeverre dient de uitvoering niet in een eerder stadium bij de voorbereiding van wetgeving betrokken te worden? (blz. 272).

38
De ingrijpende reorganisatie die de SVR inmiddels (1990–1992) heeft ondergaan, is door de commissie nauwelijks bij haar onderzoek betrokken, omdat de effecten nog beperkt zijn. Kan de commissie een verwachting omtrent die effecten geven? Zo ja, in hoeverre zou die verwachting het oordeel van de commissie over de SVR toch nog beïnvloeden? (blz. 298).

39
Hoe beoordeelt de commissie het wetsvoorstel tot wijziging van de OSV (kamerstuk 23 141)? (blz. 366).

40
Is de commissie van mening dat de uitvoeringsorganen in de onderzoeksperiode, bij de gegeven capaciteit en bij handhaving van het geconstateerd hoge rechtmatigheidsgehalte van de uitkeringsverzorging feitelijk meer hadden kunnen en moeten doen aan volumebeperking? (blz. 377).

41
Acht de commissie het denkbaar dat de uitvoeringsorganen in de toekomst meer aandacht zullen besteden aan volumebeperking zonder het geconstateerd hoge rechtmatigheidsgehalte van de uitkeringsverzorging aan te tasten? (blz. 377).

42
Wat verstaat de commissie precies onder «een structurele component in de werkloosheid»? (blz. 378).

43
Waar de commissie constateert dat de zogenaamde «teambeoordeling» bij keuring voor de WAO feitelijk niet functioneert, maar neerkomt op beoordeling door één verzekeringsgeneeskundige, kan zij nog eens helder aangeven welke wijzigingen zij voorstelt in de feitelijke beoordelingspraktijk en hoe deze meer sturing en objectiviteit in de keuringen zullen brengen? (blz. 380).

44
Betekent de vaststelling dat «het in de werknemersverzekeringen vastgelegde uitkeringsniveau als een gegeven beschouwd is» dat de uitkomsten van het onderzoek van de commissie geen uitspraken toestaan over de invloed van uitkeringsniveau op het volume? Zo nee, hoe moet dan de boven geciteerde vaststelling worden begrepen? Zo ja, op welke overwegingen zijn deze aanbevelingen dan gebaseerd? (blz. 383).

45
Indien naar het oordeel van de commissie het onvoldoende functioneren van de «poortwachtersfunctie» in de WAO vooral wordt veroorzaakt doordat de verzekeringsgeneeskundigen weinig of geen sturing krijgen van de organisaties ter zake van de keuringspraktijk, kan dan worden aangegeven op welke wijze een nieuwe «onafhankelijke uitvoeringsorganisatie (zelfstandig bestuursorgaan)» voor de WAO dit probleem kan vermijden? (blz. 386).

46
Uit het onderzoek blijkt dat op uitvoeringsniveau door sociale partners individuele belangen zijn behartigd. Waarop baseert de commissie de gedachte dat een onafhankelijk orgaan tegen kan gaan dat er in tijden van grote werkloosheid meer mensen arbeidsongeschikt verklaard worden? (blz. 397).

47
Op pagina 208 van het rapport is te lezen dat de heer Kruse constateerde dat een groot ontwerp tot herziening en herverdeling van verantwoordelijkheden op zulke grote weerstanden stuit dat het een onloopbaar traject is. Waarop stoelt de commissie haar vertrouwen dat het door haar gepresenteerde ontwerp niet een «onloopbaar traject» zal blijken te zijn? (blz. 405).

48
Hoe beoordeelt de commissie achteraf het twee-trajectensysteem? Is overwogen in die richting aanbevelingen te doen? Waarom is daarvan afgezien? (blz. 408).

49
Hoe beoordeelt de commissie het «synthese-model»? (blz. 409).

50
Werkgevers en werknemers wordt een volledig eigen verantwoordelijkheid toegedacht voor bovenminimale uitkeringen bij ziekte. In veel gevallen zullen daarvoor verzekeringen worden afgesloten met per bedrijf variërende premies. Hoe kan worden voorkomen dat werknemers die zorgen voor opwaartse premiedruk ten onrechte risico lopen om als eersten te worden ontslagen? (blz. 413).

51
Hoe reëel is de kans dat de 70%-uitkering zelfs zal worden verhoogd? Waarom acht de commissie dit overigens wenselijk en noodzakelijk? (blz. 413).

52
De commissie noemt, sprekend over de verantwoordelijkheidsverdeling bij de Ziektewet, de aanstellingskeuring een punt van aandacht. Doelt de commissie dan op het voorkómen van selectie via de aanstellingskeuring van werknemers naar potentiële gezondheidsrisico's? Zo ja, hoe denkt de commissie dat te kunnen realiseren? (blz. 413).

53
De commissie stelt dat de overheid haar verantwoordelijkheid bij de Ziektewet tot een minimum kan beperken. Van groot belang is daarbij volgens de commissie het wegnemen van de mogelijkheid van onverzekerbare risico's. Die commissie wil daarom een acceptatieplicht. Is door de commissie nagegaan of een dergelijke acceptatieplicht in Europeesrechtelijk verband is toegestaan? (blz. 413).

54
Welke opvatting heeft de commissie over de met een acceptatieplicht onverbrekelijk verbonden pakketomschrijving, premiemaximum en vereveningsfonds? (blz. 413).

55
De commissie stelt voor bedrijven de mogelijkheid te geven op te treden als eigen risicodrager, «onder stringente voorwaarden». Aan welke voorwaarden denkt de commissie? Hoe kan worden voorkomen dat de (ex-)werknemer de dupe wordt van het verdwijnen van het bedrijf, bijvoorbeeld door opheffing, overname of faillissement? Moeten eigen risicodragers worden gezien als schadeverzekeraars? Welke verzekeringswetten of andere wetten worden van toepassing op eigen-risicodragers? (blz. 414).

56
De commissie wil de verantwoordelijkheid van werkgevers en werknemers voor de arbeidsongeschiktheidsregelingen «voorts» versterken door premiedifferentiatie in te voeren. Waarom kan niet worden volstaan met een sterke premiedifferentiatie? (blz. 414).

57
Wat wordt precies bedoeld met de zinsnede: «De eerder genoemde verticale verantwoordelijkheidsverdeling krijgt hierdoor een dynamisch karakter, en houdt de weg open naar een situatie waarin betrokkenen, daar waar het kan, verdergaande eigen verantwoordelijkheid gaan dragen»? (blz. 414).

58
Welke kwantificering kan gegeven worden van de kwalitatieve aanbevelingen? (blz. 415).

59
Is overwogen tot één geïntegreerde loondervingsregeling te komen? Zo nee, wat ziet de commissie daar voor nadelen aan verbonden? (blz. 415).

60
Kan de commissie aangeven wat de effecten van haar voorstellen zijn voor de collectieve lastendruk en daarmee voor de werkgelegenheid? (blz. 415).

61
Ligt aan de aanbeveling ter zake de loondoorbetalingsverplichting bij ziekte bescherming van de loondervingsfunctie of de minimumbehoeftefunctie (of een combinatie van beide) ten grondslag? (blz. 415).

62
Welke mogelijkheden in verband met reïntegratie en preventie zal het uitvoeringsorgaan dat de AR uitvoert hebben gedurende de eerste anderhalf jaar van ziekte? (blz. 415).

63
Is de commissie met het oog op de positie van gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers van mening dat de preventieve ontslagtoets gehandhaafd dient te blijven? Welk beleid dient bij de toepassing van deze toets (of eventueel bij een repressieve beoordeling) gevoerd te worden waar het gaat om de beoordeling van verzoeken tot verlening van

een ontslagvergunning voor een gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer? (blz. 415).

64
Verwacht de commissie dat werkgevers (al dan niet op grote schaal) verzekeringen zullen afsluiten voor het risico van loondoorbetaling aan gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers? Hoe zou de commissie een dergelijke praktijk beoordelen uit het oogpunt van wenselijkheid van reïntegratie? (blz. 415).

65
Kan de commissie (mogelijk aan de hand van rekenvoorbeelden op minimumniveau, modaal en maximaal niveau) aangeven wat, met betrekking tot personen die voor meer dan 2/3 deel arbeidsongeschikt zijn, de verschillen zijn tussen de TBA en de door haar voorgestelde AR? Dient bij schattingen in het kader van de AR gehandeld te worden conform het thans door de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid voorgestelde Schattingsbesluit (algemene maatregel van bestuur inzake het arbeidsongeschiktheidscriterium)? (blz. 415).

66
Is de commissie van oordeel dat de Arbo-wetgeving aangescherpt, versoepeld of gehandhaafd dient te worden? (blz. 415).

67
In hoeverre heeft de commissie Buurmeijer rekening gehouden met het feit dat kabinet en parlement al bezig zijn om het stelsel van sociale zekerheid aan te passen? En om welke redenen heeft de commissie het in de jaren '91-'93 behandelde en ten dele vastgestelde wetgevingsproject voor Ziektewet en AAW/WAO (aangeduid als TAV/TBA/TZ/nOSV) in belangrijke mate buiten beschouwing gelaten? (blz. 415).

68
Hoe verhoudt zich volgens de commissie de TZ-maatregel tot het voorstel tot afschaffen van de Ziektewet? (blz. 415).

69
Op welke termijn zouden de aanbevelingen in wetgeving kunnen worden vertaald? Welke consequenties heeft één en ander voor bestaande – en ook recent gereed gekomen – wetgeving en met name voor nog bij het parlement aanhangige wetsvoorstellen? (blz. 415).

70
Acht de commissie het bestuurlijk verantwoord kort na de implementatie van de nu aangebrachte of voorgestelde wijzigingen in de regelgeving (TAV/TBA/TZ/nOSV) opnieuw ingrijpende wijzigingen aan te brengen? Welke termijn moet naar het oordeel van de commissie in acht worden genomen om de (volume-)effecten van het wetgevingsproject TAV/TBA/TZ/nOSV te kunnen beoordelen? (blz. 415).

71
Hoe verhouden de aanbevelingen van de commissie ter zake van het systeem van de werknemersverzekeringen zich inhoudelijk en in de tijd tot de wijzigingen welke door het wetgevingsproject TAV/TBA/TZ/nOSV zijn/worden aangebracht? (blz. 415).

72
Is overwogen in plaats van toch min of meer ingrijpende aanbevelingen de toenemende aandacht voor het volumebeleid, het toezicht, het sanctiebeleid en de uitvoeringskosten, kortom de zich voltrekkende

cultuuromslag, wellicht als gevolg van de TAV, TZ, Arbowet en TBA het voordeel van de twijfel te geven? Zo nee, wat is daarvan de reden? Kan aangegeven worden wat er mis blijft gaan als met het tot nu toe in gang gezette volumebeleid en de voornemens met betrekking tot de nOSV volstaan wordt? (blz. 415).

73
Acht de commissie het aanbevelenswaardig het wetgevingsproject TAV/TBA/TZ/nOSV zo snel mogelijk af te ronden en de daarin vervatte veranderingen van de uitvoeringsorganisatie te implementeren? (blz. 415).

74
In hoeverre vormen de aanbevelingen een onlosmakelijk geheel? (blz. 415).

75
Hoe beoordeelt de commissie het effect dat op zal kunnen treden, namelijk dat commerciële verzekeraars claims van zieke werknemers zullen gaan beoordelen? Ziet de commissie in dit verband mogelijkheden de rechtspositie van de werknemer beter te waarborgen? (blz. 415).

76
Verwacht de commissie dat werkgevers in de voorgestelde constructie (op al dan niet grote schaal) verzekeringen zullen afsluiten om het risico van loondoorbetaling bij ziekte te dekken? (blz. 415).

77
Hanteert de commissie in haar aanbeveling betreffende de loondoorbetalingsverplichting dezelfde definitie van het begrip «ziekte» als thans in artikel 19 ZW wordt gehanteerd? (blz. 415).

78
Hoe wordt de loondoorbetalingsverplichting vormgegeven bij een tijdelijk dienstverband? (blz. 415).

79
Waarom is gekozen voor een periode van 78 weken waarvoor een verplichte loondoorbetaling geldt, in plaats van bijvoorbeeld 52 of 26 weken? Heeft de commissie daarbij een geleidelijke uitbreiding van de loondoorbetalingsperiode voor ogen? (blz. 415).

80
Geldt de loondoorbetalingsverplichting ook bij verzuim in verband met zwangerschap en bevalling? (blz. 415).

81
In hoeverre is de aanbeveling over de loondoorbetalingsverplichting van de werkgever bij ziekte van de werknemer in overeenstemming met het Europees Sociaal Handvest en de ILO-verdragen 102 en 103? (blz. 415).

82
In hoeverre zal de door de commissie voorgestelde constructie belemmerend werken bij de (her)intreding op de arbeidsmarkt van werkzoekenden met een slechte gezondheid? (blz. 415).

83
Welke reïntegratie-instrumenten bestaan er in de door de commissie aanbevolen constructie tijdens de eerste 78 weken van ziekte in vergelijking met de huidige situatie? (blz. 415).

84
De commissie stelt voor dat werkgever en werknemer uiterlijk na 26 weken ziekte een melding doen bij uitvoeringsorgaan voor arbeidsongeschiktheidsregeling. Wat heeft die melding of te late melding voor consequenties en voor wiens verantwoordelijkheid komt na melding de sociaal-medische begeleiding? (blz. 415).

85
Is de commissie van oordeel dat het wetgevingsproject Ziektewet en AAW/WAO na voltooiing en implementatie belangrijke wijzigingen zal veroorzaken in de door haar onderzochte uitvoeringspraktijk? (blz. 415).

86
Bedoelt de commissie met de «bestaande arbeidsongeschiktheidsregelingen» de zojuist bij TBA/TAV gewijzigde regelingen of de tot medio 1992 geldende «oude AAW/WAO»? (blz. 415).

87
Welke geschillenprocedure voorziet de commissie indien tussen werkgever en werknemer verschil van opvatting bestaat over de gerechtvaardigheid van de ziekmelding (claimbeoordeling)? (blz. 415).

88
Is de commissie bekend met de praktijk van een aantal bedrijfsverenigingen om het ziekengeld rechtstreeks aan de zieke werknemer uit te betalen omdat op goede gronden onvoldoende vertrouwen bestaat dat de werkgever het loon bij ziekte doorbetaalt? Hoe zou naar het oordeel van de commissie dit probleem kunnen worden aangevat indien de loondoorbetalingsverplichting uitsluitend in het BW is geregeld voor een termijn van 78 weken en de ZW is afgeschaft? (blz. 415).

89
Moet de vaststelling dat «het in de werknemersverzekeringen vastgelegde uitkeringsniveau als een gegeven beschouwd is» worden beschouwd als een uitgangspunt voor het onderzoek van de commissie en niet voor de aanbevelingen ter zake van ZW en WAO? (blz. 415).

90
Wat zijn de rechten/plichten van de werknemer als deze na 78 weken ziekte nog niet geheel hersteld is en ook geen beroep kan doen op een arbeidsongeschiktheidsuitkering? (blz. 415).

91
Hoe ziet de commissie de relatie tussen haar voorstellen over de ziekte- en arbeidsongeschiktheidswetten en de voorgestelde wijzigingen in de Arbeidsomstandighedenwet? (blz. 415).

92
In hoeverre heeft de commissie bij haar bevindingen rekening gehouden met de recentelijk in gang gezette ontwikkelingen bij de uitvoeringsorganisaties ter verbetering van de uitvoering? (blz. 415).

93
Heeft de commissie het meerderheidsadvies van de SER inzake de WAO (te weten een opbouwstelsel) afgewogen tegen haar eigen voorstel? Kan de commissie deze afwegingen weergeven of kan de commissie aangeven wat de reden is van het afwijzen van een opbouwstelsel in de WAO? (blz. 415).

94
Kan de commissie een fasering van de implementatie van haar voorstellen aangeven? (blz. 415).

95
Heeft de commissie een financiële doorrekening laten maken van haar voorstellen en is het mogelijk de gedragseffecten van de voorstellen aan te geven? (blz. 415).

96
Welke elementen van TAV, TZ/Arbowet en TBA en nOSV kunnen overeind blijven als de aanbevelingen van de commissie onverkort worden overgenomen? (blz. 415).

97
Kan geschetst worden met welke keuringsinstanties een zieke (en potentieel arbeidsongeschikte) werknemer te maken krijgt als de keuze van de commissie voor één arbeidsongeschiktheidsregeling werkelijkheid wordt? Welke rol spelen verzekeringsmaatschappijen in dat geheel in het geval er particuliere verzekeringen zijn afgesloten? (blz. 415).

98
Heeft de commissie nog overwogen om de verplichting tot doorbetaling van loon bij ziekte juist te verkorten van 1 jaar naar bijvoorbeeld 6 maanden? Zo nee, waarom niet? (blz. 415).

99
Zal een verlenging van de ziekteperiode (78 weken) geen negatieve gevolgen hebben voor de reïntegratie van betrokkenen aangezien zij hierdoor een half jaar langer inactief zijn? Zo nee, waarom niet? (blz. 415).

100
Heeft de commissie bij haar aanbevelingen met betrekking tot de Ziektewet en een nieuwe arbeidsongeschiktheidsregeling zich voldoende rekenschap gegeven van de problemen rond de verzekering van het zogenaamde WAO-gat voor de chronisch zieken en van het feit dat die verzekeringen weinig ruimte lieten voor individuele keuzevrijheid van individuele werknemers? (blz. 415).

101
Verwacht de commissie geen aanzienlijke toename van de financiële lasten voor met name het midden- en kleinbedrijf wanneer bij de verplichting tot loondoorbetaling bij ziekte gedurende 78 weken de verantwoordelijkheid ten volle door de individuele werkgevers gedragen wordt? Hoe verhoudt zich dit voorstel tot de gevoerde discussie bij de behandeling van de TZ (kamerstuk 22 899) en de daar – uit financieel oogpunt – beperkte eigen-risico-termijn voor kleine werkgevers van 2 weken? Heeft de commissie gedacht aan een afwijkende regeling voor het midden- en kleinbedrijf? (blz. 415).

102
Verdient het aanbeveling nader onderzoek te doen naar de rol van de curatieve sector ten opzichte van de rol van de medici in het uitkeringssysteem? (blz. 416).

103
Wat is het oordeel van de commissie over de WAGW en wat zal de plaats van de WAGW zijn in het door haar aanbevolen stelsel? (blz. 416).

104
Stelt de commissie voor de WAO-uitkering voor volledig (meer dan 2/3) arbeidsongeschikten te stellen op 70% van het laatst verdiende loon (blz. 413) of op 70% van het verschil tussen het laatst verdiende/verzekerde loon en de resterende verdiencapaciteit? (blz. 416).

105
Waarop is de norm 1/3 van het verzekerde loon gebaseerd om al dan niet in aanmerking te komen voor een recht op een loongerelateerde uitkering? Waar moeten mensen terecht die niet in aanmerking komen voor een loongerelateerde arbeidsongeschiktheidsuitkering en toch niet bij de oude werkgever in dienst kunnen blijven? Is naar de mening van de commissie het RBA voldoende toegerust om deze personen te bemiddelen? (blz. 416).

106
Worden in de optiek van de commissie personen die wel in aanmerking komen voor een loongerelateerde arbeidsongeschiktheidsuitkering periodiek herkeurd? Zo nee, waarom niet, en zo ja, door welke keurende instantie? (blz. 416).

107
Waarom is het logisch dat als uitgegaan wordt van het loonbegrip in de fiscale sfeer in plaats van de ingewikkelde dagloonbepalingen, dat ook de premieheffing van de AR en de WW door de belastingdienst geschiedt? (blz. 416).

108
Leidt de voorgestelde AR, waarbij het zo wordt dat mensen alleen een uitkering krijgen als ze er als gevolg van ziekten of gebrek 2/3 in loon op achteruitgaan, er niet toe dat mensen in de onderste loonschalen vrijwel zeker geen AR-uitkering zullen krijgen? (blz. 416).

109
Hoe beoordeelt de commissie in het licht van haar aanbevelingen de per 1 augustus 1993 van kracht geworden wet TBA? Hoe beoordeelt zij het «Schattingsbesluit»? (blz. 416).

110
Op grond van de voorgestelde AR zal een substantieel deel van de huidige arbeidsongeschikten opnieuw een hogere uitkering ontvangen dan die waarop men recht heeft onder het huidige regiem. Kan een inschatting gegeven worden van kosten of besparingen van de nieuwe AR, in vergelijking met de huidige wet? (blz. 416).

111
Heeft de AR niet een grotere zuigkracht dan de huidige WAO, gelet op het hogere uitkeringspercentage? (blz. 416).

112
Zal de beperking van de arbeidsongeschiktheidsuitkering tot volledig arbeidsongeschikten niet leiden tot een welhaast onaanvaardbare druk op de uitvoerders om bij twijfel de cliënt volledig arbeidsongeschikt te verklaren? Zijn voorts geen gedragseffecten bij de werknemers te verwachten; zieken worden plotseling heel ziek? (blz. 416).

113
Welke gevolgen heeft het voorstel om personen met psychische klachten jaarlijks te keuren voor het aantal benodigde verzekeringsdeskundigen? (blz. 416).

114
Heeft de commissie overwogen om psychische klachten niet meer als grond voor arbeidsongeschiktheid aan te merken? Waarom is daar uiteindelijk niet voor gekozen? (blz. 416).

115
Vindt de commissie dat ook geheel arbeidsongeschikten zonder psychische klachten periodiek herkeurt dienen te worden? (blz. 416).

116
Heeft de AR (financiële) nadelen voor het midden- en kleinbedrijf? (blz. 416).

117
In welke mate zal onder het regime van de voorgestelde AR het beroep op de WW toenemen? (blz. 416).

118
Kan de commissie aangeven op welke gronden het scherpe onderscheid tussen geheel en gedeeltelijk arbeidsongeschikten is gebaseerd en heeft de commissie rekening gehouden met de eventuele aanzuigende werking die dit scherpe onderscheid kan hebben? (blz. 416).

119
De commissie lijkt ervan uit te gaan dat het onder het door hen voorgestelde vernieuwde stelsel ongetwijfeld groeiend aantal gedeeltelijk arbeidsgeschikten ook daadwerkelijk inpasbaar is in het arbeidsproces. Op basis van welke gegevens komt de commissie tot zo'n optimistische visie? Hoe ziet zij in dit verband de positie van het midden- en kleinbedrijf? (blz. 416).

120
Welke instantie moet de arbeidsmarktbemiddeling van (gedeeltelijk) arbeidsongeschikten op zich nemen? (blz. 416).

121
Kan de commissie nader aangeven in hoeverre het door haar voorgestelde ontslagverbod van gedeeltelijk arbeidsongeschikten een verbetering inhoudt ten opzichte van de huidige situatie? Kan de commissie in dit verband nader ingaan op de gevolgen voor de arbeidsmarktpositie van gedeeltelijk arbeidsongeschikten? (blz. 416).

122
Als arbeidsongeschiktheidstoekenningen door eigen-risicodragers plaatsvinden onder verantwoordelijkheid van het orgaan dat de AR uitvoert laat zich de vraag stellen hoe de verhouding zal zijn met de

verzekeringsmaatschappijen waarbij het eigen risico is herverzekerd, met name waar het de keuringspraktijk betreft? (blz. 416).

123
Is de commissie van mening dat wijziging van het arbeidsongeschiktheidscriterium in de TBA helderheid zal brengen in het vaststellen van arbeidsongeschiktheid wegens ziekte of gebrek, ten opzichte van de oude bepalingen in ZW en AAW/WAO? (blz. 416).

124
Kan de commissie meer uitgebreid in gaan op de keuringssystematiek die zij voor ogen staat en de te hanteren «strakke normen» nader expliciteren? (blz. 416).

125
Is de ontslagbescherming ook afdoende indien, zoals de commissie voorstelt voor partieel arbeidsongeschikten het recht op uitkering geheel vervalt, of heeft de commissie een nadere aanscherping van de ontslagbescherming in gedachten om te bewerkstelligen dat het dienstverband met de werkgever ook feitelijk wordt voortgezet? (blz. 416).

126
In hoeverre kan de stelling van de commissie volgehouden worden dat de AR een loondervingsfunctie heeft, waar gedeeltelijk arbeidsongeschikten niet langer in aanmerking komen voor een uitkering? (blz. 416).

127
Hoe zinvol acht de commissie de instelling van een eigen risico in de AR, als dat vervolgens weer herverzekerd kan worden op de particuliere markt? Is de gedachte van herverzekering niet strijdig met het doel van een eigen risico? (blz. 416).

128
Waarom is bij de voorgestelde nieuwe arbeidsongeschiktheidsregeling gekozen voor een verzekering met een loondervingsfunctie? (blz. 416).

129
Om welke reden wordt voorgesteld om de arbeidsongeschiktheidsuitkering voor volledig arbeidsongeschikten vast te stellen op 70% van het verschil van het verzekerde loon en het loon dat ten hoogste verdient kan worden, temeer daar dit de facto de gevolgen van de wet TBA (in hoogte en duur van de uitkering) ongedaan maakt? (blz. 416).

130
Is de commissie ervan op de hoogte dat ter zake van het regresrecht (verhaalsrecht) in de WAO naar aanleiding van de wetsbehandeling-TBA reeds nadere regelgeving wordt voorbereid? Hoe verhouden de voorstellen van de commissie ter zake zich hiertoe? (blz. 416).

131
Heeft de commissie, waar zij pleit voor afschaffing van de Toeslagenwet, overwogen om in de WW bepalingen op te nemen waarbij de werkloze bescherming wordt gewaarborgd tot het minimumloon of het relevante sociaal minimum? (blz. 417).

132
Welke overwegingen hebben de commissie geleid tot de overtuiging dat een strenger sanctiebeleid moet worden gevoerd? (blz. 417).

133
Kan de commissie aangeven welke categorieën moeten worden beschouwd als «maatschappelijk niet werkloos». Geldt dit slechts voor personen die thans, na enige tijd overwerk verricht te hebben, voor WW in aanmerking komen of doelt de commissie ook op andere categorieën? (blz. 417).

134
Als de commissie constateert dat het stelsel oorspronkelijk niet ontworpen was op een structurele component in de werkloosheid, laat zich de vraag stellen of het stelsel dat de commissie voor ogen heeft daar wel aan beantwoordt? (blz. 417).

135
De commissie hekelt de te grote verfijning in de huidige wetgeving. Zijn de voorstellen tot vereenvoudiging die de commissie hier noemt limitatief opgesomd of acht de commissie nog andere vormen van vereenvoudiging gewenst? (blz. 417).

136
Kan de commissie een nadere beschouwing wijden aan de effecten die zullen optreden bij niet algemeen-verbindend-verklaren van een CAO, met name waar het de positie betreft van werknemers in het midden- en kleinbedrijf? (blz. 417).

137
Is de commissie zich ervan bewust dat het niet-toepassen van de algemeen-verbindend-verklaring vooral verschillen creëert tussen (grote) georganiseerde werkgevers en (kleine) ongeorganiseerde werkgevers binnen een bedrijfstak en de directe werking van collectieve regelingen niet belemmert? (blz. 417).

138
Moet de aanbeveling van de commissie ten aanzien van het niet-toepassen van de algemeen-verbindend-verklaring zo worden verstaan dat de verantwoordelijkheid voor aanvullende ziekte- en arbeidsongeschiktheidsverzekeringen bij de individuele werkgever en werknemer wordt gelegd en niet bedrijfstakgewijs mag worden gecollectiviseerd? (blz. 417).

139
Hoe kijkt de commissie aan tegen een van de nadelen van het niet algemeen-verbindend-verklaren, te weten het voordeel van ongeorganiseerde werkgevers? (blz. 417).

140
Kan de commissie een nadere aanduiding geven van het begrip «vrijwillig» ontslag? Kan zij tevens aangeven waarom het begrip «verwijtbaar ontslag» verlaten dient te worden? (blz. 417).

141
Is het de commissie bekend hoeveel werknemers in Nederland niet onder de werking van een CAO vallen? (blz. 417).

142
In hoeverre worden afspraken over preventie en integratie gefrustreerd als door het niet langer algemeen-verbindend-verklaren van bovenwettelijke uitkeringen, werkgevers in een bepaalde sector niet langer over de hele linie dezelfde arbeidsvoorwaarden hanteren? (blz. 417).

143
Is het reëel te veronderstellen dat in tijden van economische recessie de doorstroom uit de WW zal toenemen? (blz. 417).

144
Op welk deel van de analyse is de aanbeveling gebaseerd om CAO-onderdelen die betrekking hebben op regelingen inzake ziekte, arbeidsongeschiktheid en werkloosheid niet langer algemeen verbindend te verklaren? Gelden hierbij criteria die de minister moet toepassen of worden ze gewoon nooit meer algemeen-verbindend-verklaard? (blz. 417).

145
De positie van gemoedsbezwaarden tegen elke vorm van verzekering is op dit moment bij wet geregeld. Zou naar het oordeel van de commissie, ondersteld dat haar aanbeveling over de Ziektewet wordt overgenomen, een wettelijke verankering van de verplichting het gemoedsbezwaar tegen elke vorm van verzekering te erkennen, nodig zijn? (blz. 418).

146
Voor de privatisering van de Ziektewet is tijd nodig. Heeft de enquete-commissie ideeën over de termijnen die in acht moeten worden genomen? Aan welke randvoorwaarden moet voorts zijn voldaan? (blz. 418).

147
Is het denkbaar, dat verzekeraars een onderscheid zullen willen maken tussen «risque social» en «risque professionel», zodat dit element opnieuw – zij het buiten het wettelijk kader om – wordt geïntroduceerd? Zal de introductie van verhaal van de uitkering op aansprakelijke derden dit proces beïnvloeden? Als een op het gebied van werkomstandigheden nalatige werkgever aansprakelijk kan worden gesteld, waarom dan niet de werknemer die zelf onzorgvuldig handelt of bijvoorbeeld zijn functioneren nadelig beïnvloed door handelingen als drankmisbruik e.d.? (blz. 418).

148
Zullen in de opzet van de AR risicovolle beroepen niet extreem hoge premies moeten opbrengen? Hoe zou dat kunnen worden voorkomen? (blz. 418).

149
Welke gevolgen zal de afschaffing van de Ziektewet hebben voor de personeelsbezetting van de uitvoeringsorganen? (blz. 418).

150
Wat kan de rol van de particuliere verzekeraars zijn in de uitvoering van de AR? Is het voorstelbaar dat zij invloed wensen te bedingen in uitvoeringsaspecten als keuring en herkeuring? Hoe staat de commissie hier tegenover? (blz. 418).

151
Waarom is er niet voor gekozen om, zoals ook bij het voorstel betreffende de uitvoering van de arbeidsongeschiktheidsregelingen, de uitvoering van de WW én arbeidsbemiddeling door een onafhankelijke organisatie uit te laten voeren? (blz. 418).

152
De commissie heeft bij het begin van haar werkzaamheden gebruik gemaakt van een achtergrondstudie om inzicht te krijgen in de feitelijke structuur van het uitvoeringssysteem. Taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden van en de onderlinge verhouding tussen verschillende uitvoeringsorganen, alsmede de bestuurlijke vormgeving van die organen zijn beschreven. Kan deze feitelijke structuur in de vorm van een organogram worden afgezet tegen de vormgeving die ontstaat als de voorstellen van de commissie worden overgenomen? (blz. 418).

153
Hoe valt de één-loketgedachte te rijmen met de aanbevelingen van de commissie? (blz. 418).

154
Is de commissie van mening dat een beter evenwicht tussen kosten en prestatie van de uitvoeringsorganisatie ontstaat als haar aanbevelingen integraal worden overgenomen? (blz. 418).

155
Hebben werkgevers- en werknemersorganisaties naar het oordeel van de commissie een taak in de besturing van de administratiekantoren? (blz. 418).

156
Hoe omschrijft de commissie de rol van vakbeweging en werkgeversorganisaties op centraal niveau en in de bedrijfstakken in de door haar voorgestane nieuwe uitvoering van AAW/WAO (AR), ZW en WW? (blz. 418).

157
Moet uit het samenstel van aanbevelingen ten aanzien van de Ziektewet (afschaffing), AAW/WAO (zelfstandig bestuursorgaan) en WW (integreren met Arbeidsvoorziening) worden afgeleid dat de commissie aanbeveelt de bedrijfsverenigingen op te heffen? (blz. 418).

158
Welke andere instrumenten stelt de commissie voor om tot een verdere verbetering van de aansturing te komen? Is het naar het oordeel van de commissie uitgesloten dat deze andere instrumenten worden ontwikkeld in het kader van de huidige uitvoeringsorganisatie, respectievelijk: waarom is hiervoor een nieuw zelfstandig uitvoeringsorgaan nodig? (blz. 418).

159
Onder welke voorwaarden meent de commissie dat eigen-risicodragen in het kader van de AR mogelijk moet kunnen zijn? (blz. 418).

160
Is de commissie van oordeel dat in de periode 1991–heden binnen de bestaande uitvoeringsorganisatie reeds stappen zijn ondernomen om te komen tot een betere aansturing van de keuringspraktijk (protocollering, intercollegiale toetsing, second opinion)? (blz. 418).

161
Hoe stelt de commissie voor de rechten van arbeidsongeschikt geworden werknemers te beschermen indien een bedrijf dat eigen-risicodrager is uiteindelijk niet aan zijn verplichtingen kan voldoen (dit is immers niet denkbeeldig bij kleinere bedrijven die een op jonge leeftijd

afgekeurde ex-werknemer tot zijn pensioen een uitkering moeten betalen)? (blz. 418).

162
Thans is er sprake van een breuk in de gevalsbehandeling bij de overgang van ZW naar WAO. In hoeverre zal in het door de commissie aanbevolen stelsel dit probleem verholpen zijn? (blz. 418).

163
Ziet de commissie in de nieuwe Organisatiewet nog een mogelijkheid om inhoud te geven aan de bedrijfstaksgewijze uitvoering van de sociale verzekering? (blz. 418).

164
Is de commissie van oordeel dat de keuze van bedrijven om eigen risicodrager te zijn voor het arbeidsongeschiktheidsrisico volkomen vrij kan zijn? (blz. 418).

165
Is het met het oog op de aanbevelingen raadzaam de integratie van bedrijfsverenigingen en GMD's voort te zetten? (blz. 419).

166
Kan een inschatting gegeven worden van het (tijds)beslag dat op de medewerkers van uitvoeringsorganen gelegd gaat worden, wanneer de aanbevelingen van de commissie (verantwoordelijkheidverschuivingen en daarmee gepaard gaande reorganisaties) volledig zouden worden overgenomen en ten uitvoer gebracht? Hoe denkt de commissie te voorkomen dat de lopende zaken onder alle vernieuwingen gaan lijden en dat een van de weinige positieve conclusies van het rapport (namelijk dat de verstrekking van uitkeringen procedureel goed verloopt) ook nog te niet gedaan wordt? (blz. 419).

167
Waarop baseert de commissie de aanbeveling om de verantwoordelijkheid voor de WW onder te brengen bij het RBA terwijl het functioneren van de getripartiseerde arbeidsvoorziening nog geëvalueerd moet worden? (blz. 419).

168
De commissie beveelt aan de premies te laten vaststellen door de Sociale Verzekeringskamer en niet meer door de minister. Welke betekenis heeft dat voor de collectieve lastendruk? (blz. 420).

169
Wie controleert en houdt toezicht op de Sociale Verzekeringskamer? (blz. 420).

170
Op welke wijze dient het toezicht op de uitvoering van de AR gestalte te krijgen? (blz. 420).

171
Moeten de aanbevelingen van de commissie ter zake van de Sociale Verzekeringskamer zo worden gelezen dat dit orgaan, uitsluitend bestaand uit door de Kroon benoemde onafhankelijke leden, het beheer over de fondsen uitoefent, toezicht houdt op de fondsen, alsmede de premies vaststelt? Is hier naar het oordeel van de commissie niet sprake

van een vermenging van beheerstaken met beleidsmatige- en toezichthoudende verantwoordelijkheden? (blz. 420).

72
Wat bedoelt de commissie met het door de Sociale Verzekeringskamer in te stellen sociaal-medisch toezicht? (blz. 420).

173
De commissie spreekt van een «verlenging van de termijn waarbinnen zieken niet kunnen worden ontslagen». Welke verlenging stelt de commissie in dit verband voor? Waarom zou een dergelijke verlenging tot een groter beroep op de civiele rechter leiden? (blz. 421).

De voorzitter,
Deetman

De griffier,
De Beaufort